

— ✂ — ΗΛΘΑ ΠΡΩΪ ΚΑΙ Σ' ΕΙΔΑ — ✂ —

ΞΙΔΕΣ ποτὲ μέσ' στήν ἀγῆ μιά δλόχωση ἀχιτῖδα
 μόλις τὰ μάτια σου ἀνοιξες, ἀκόμα μέσ' στήν κλίση,
 γὰ σοῦ ξυπνήσῃ στήν καρδιά καί πάλι τὴν ἐλπίδα,
 μὲ τὸ γλυκὸ τὸ χάδι τῆς παρηγοριά γὰ δόγη ;
 Ἐγὼ εἶμ' ἡ ἀχιτῖδα
 ἦλθα ποῶτ' καί σ' εἶδα.

Ἄκουσες κάποτε γλυκὰ ποιλάκι γὰ σοῦ ψάλλῃ
 καί γὰ σοῦ φέρονῃ συντροφιά στῆς μοναξιάς τὴν ὥρα ;
 Νὰ σοῦ θυμίζῃ τῆς ζωῆς τὰ περασμένα κάλλῃ
 καί γὰ σὲ φέρονῃ ἔλαφρά σ' ὠραία ὀνειρώων χῶρα ;
 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ποιλάκι
 ποῦ ἴσω τραγουδάκι.

Νὰ ξαπιστάσῃς ἔτιγχε σ' ἐσημωμένο βράχο
 κι' ἐμπρός σου νύσχωνοι γὰ σοῦ τὰ κίματ' ἀφρισμένα ;
 Κι' ὁ μιάντης, ποῦ εἶχεσ ὀντροφο στήν ἐσημὰ μοιάχο,
 εἶν σοῦ ἐκοιφομίλησε κι' αὐτὸς γὰ περασμένα ;
 Μὲ τὴ φωνὴ τοῦ μιάντη
 ἐγὼ σοῦ εἶπα κάτι.

Πῆγες ποτὲ μέσ' στὴν καιὸ τοῦ παγεσοῦ χεμιῶνα
 ἔξω μακρονὰ στήν ἐξοχή, ἔξω μακρονὰ στὴ γῆσι ;
 Καί στὴ οκιά ποῦ ἔκοβες κοιμμένη ἀνεμῶνα
 αἰωάνθῃως στο χέρι σου γλυκεῖα δροσιά γ' ἀγῆσῃ ;
 Ἐγὼ εἶμ' ἡ ἀνεμῶνα
 μὲ τὴ γλυκεῖα σταῖδα.

ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ ΦΟΥΝΤΟΥΚΛΗ

Ἡ ἀπέναντι θαυμασιά ἀληθῶς εἰκὼν, ἔργον τοῦ περιφήμου Γάλλου ζωγράφου *Μπλουαί*, γραφείσα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ἐξετέθη εἰς τὴν αἰθουσαν τῆς *Ἱατρικῆς Σχολῆς τῶν Παρισίων* κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ συγκροτηθέντος ἐν αὐτῇ συνεδρίου κατὰ τοῦ *Ἀλκοολισμοῦ*.

Ὁ διάσημος ζωγράφος, θέσας ὑπὸ τὴν εἰκόνα αὐτὴν, τὴν ἐπιγραφὴν « *Τὸ Ἀλκοὸλ φονεύει* », παριστάνει μὲ καταπληκτικὴν πραγματικότητα ἓνα ἀλκοολικὸν κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ τρομώδους παραληρηματός καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων τῆς ἀηλιπομένης οἰκογενείας του, μὴ δυναμένης γὰ τὸν βοηθήσῃ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ *Συνέδριον*, ὡς ἐξάιρετον μέσον διὰ τὸν κατὰ τοῦ *Ἀλκοολισμοῦ* ἔνθερον ἀγῶνα.